

Kondor Katalin: Az igazság órája

2024 november 02. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Igen, az igazság órája állítólag mindig eljön.

El?bb vagy utóbb. Mióta a világ világ, ezt állítják az okosok. Nem lennék meglepve, ha többnyire mindig késve jönne el, mint ahogy „tette” ezt az elmúlt korok nagy igazságtalanságai idején, megjegyezve, hogy sok-sok

esetben az igazság egy bántalmazott, igazságtalanul meghurcolt, börtönbe juttatott stb. ember számára már csak halála után jött, jöhetett el.

A mi történelmünk jócskán ?riz ilyen történeteket, persze a többi népé is. Nem is tagadom, e kis cikk címe is a nemrég lezajlott emlékünnepünk (október 23.) kapcsán jutott eszembe, mivel az ország több pontján tartott ünnepségeken bizony sok szónok megemlékezett azokról, akik úgy haltak meg vagy szenvedtek börtönökben, hogy életükben számukra nem jött el az igazság órája. Ráadásul éppen azon a napon mentem el Wittner Mária dunakeszi háza el?tt, aki szinte pontosan két évvel ezel?tt hunyt el, s ha akartam volna, ha nem, akkor is eszembe jutott volna az a sok-sok tisztességes ember, történelmünk nagyjai, akik számára bizony mindmáig nem jött el az igazság órája.

Míg el nem felejtem, a cikkem címe egyébként lopott. Az egyik neves amerikai filmet juttathatja sokak eszébe, melyben világsztárok játszottak, s a történet lényegében egy családi, meglehet?sen bonyolult b?nügyi drámáról szólt, s állítólag igaz történeten alapult. Mindenesetre örvendetes, hogy legalább a filmekben eljön néha az igazság órája, mert a mi kis prózai, földi életünkben bizony nem igazán szokott sietni. Az igazság ugyanis a valóság ellen?rizhet? tényein kell, hogy alapuljon, és olyan az életünk, hogy a bizonyítékul szolgáló tények gyakorta hiányoznak. Részben azért, mert eltüntették vagy szándékosan meghamisították ?ket. Így aztán olykor nehéz, szinte lehetetlen a fogalmat, mármint az igazságét érvényre juttatni. Már csak azért sem, mert a történelem, a történelmünk (persze nem csak a miénk) jócskán tartalmaz sötét foltokat, melyeken mindmáig nemigen tört át a világosság, magyarán az igazság és a ferdítés harcában nem az igazság a gy?ztes, mert még nem jött el az órája. Márpedig az nemigen cáfolható, hogy sokan szeretnék, mi több, áhítanák, hogy mihamarabb eljöjjön. Pet?fit?l tudjuk, hogy „Ha majd a jognak asztalánál / Mind egyaránt foglal helyet, / Ha majd a szellem napvilága / Ragyog minden ház ablakán: / Akkor mondhatjuk, hogy megálljunk, / Mert itt van már a Kánaán!” Nos, felel?sséggel kijelenthetjük, hogy ez a Kánaán bizony nincs még itt, s azt is magabiztosan állíthatjuk, hogy addig folyvást küszködni kell. S bizony küszködünk is, miközben várjuk az igazság óráját.

Kissé késik, szó, mi szó, márpedig nagyon szalad az id?. S ?szintén mondom, nem tudom, meddig kell még elviselnünk azt a létformát, amelybe belekényszerültünk az európai uniós tagságunk révén. Meddig kell még elviselni a mindennapos megaláztatásokat, a magyarság érdekeinek figyelmen kívül hagyását, az örökös „büntetéseket”, melyek velejéig korrupt és tehetségtelen emberek kitalációi? Meddig kell még t?rnünk függetlenségünk mindennapos fenyegetését? Honi hazaárulóink brüsszeli taktikázásait? Földjeink, javaink örökös fenyegetését? A nekünk törvényesen járó pénzek elvételét? A ránk rótt szinte mindennapos büntetéseket? Meddig kell még t?rnünk a belügyeinkbe való beleavatkozást? Az idegen érdekek ránk er?ltetett kiszolgálását? Magyarán, és szerintem cáfolhatatlanul Magyarország elfoglalását? Eljön-e vajon az az id?, amikor a gondolkodni még tudó emberek rájönnek arra, hogy ez az EU nem más, mint egy er?teljes, s mára már alig leplezett kísérlet egy államok feletti európai hatalom megteremtésére, szuverenitásunk elvételére, gyarmati sorba taszításunkra, s döbbenetes terveik – lásd: migránsállam Magyarországon – megvalósítására. Számomra nem kérdés, hogy zsákutcában vagyunk, beszorítottak bennünket. Ezt minden érdekl?d?, gondolkodó embernek világosan kell látnia. Ha egy autó a roncstelepre kerül, felesleges javításra küldeni. Ez az EU márpedig erkölcsileg egy roncs. Csak éppen minden jobban érdekli ?ket, mint az erkölcs. S ez immár cáfolhatatlan.

Jó pár évvel ezel?tt megkérdeztem egy általam nagyra becsült politikust, mi lesz ennek a gittegyletnek (bocsánat, Molnár Ferenc és Pál utcai fiúk!) a sorsa? No meg a mienk? ? azt mondta, megvárjuk, míg kimegy alólunk. Így legyen, mondom én, csak kibírjuk. Még egyszer Pet?fit idézve: bizony, „addig folyvást küszködni kell”. Nos, van miért imádkoznunk.

Kondor Katalin

A szerz? újságíró

www.magyarhirlap.hu

Ajánló